

קיצור הדף היומי

יום רביעי, כ"ה בְּטֵבֶת תשפ"ב
מגילה • יז

- א. רב יוסף: גדול תלמוד תורה **מהצלת נפשות** - שבתחילה חשיב למרדכי אחר ארבעה ולבסוף אחר חמשה.
ב. רב: גדול ת"ת **מבנין ביהמ"ק**, שכל זמן שברוך בן נריה קיים לא הניחו עזרא ועלה.
ג. רבה: גדול ת"ת **מכבוד אב ואם**, שעל השנים שהיה יעקב אבינו בבית עבר לא נענש.

נמנו שנות ישמעאל - כדי לחשב בהן שנותיו של יעקב - שהיה יעקב בן **ס"ג** כשנתברך מאביו, וי"ד עד שנולד יוסף, ול' דיוסף שאז מלך, וז' שובע, וב' רעב - הרי **קט"ז**. ויקשה שא"ל יעקב לפרעה שימי חייו **ק"ל**, בהכרח הוסף על זה **י"ד שנה דבית עבר**.

ולא נענש שיוסף פירש מאביו **כ"ב**, כשם שפירש יעקב מאביו. ויעקב מוטמן בבית עבר **י"ד**, יצא משם והיה **עשרים** בבית לבן, ועוד **ב' שנים** שהתעכב בדרך כשחזר בסוכות ובית אל, ורק ע"ז נענש הדרן עלך מגילה נקראת.

פרק שני הקורא למפרע

הקורא את המגילה למפרע - לא יצא.
קראה על פה, תרגום, בכל לשון - לא יצא.
אבל קורין ללועזות בלעז, והלועז ששמע אשורית יצא.
קראה סירוגין, ומתנמנם - יצא.
כתנה, דרשה, והגיהה, אם כוון לבו יצא, ואם לאו לא יצא.
כתנה כסם, סיקרא, קומום, וקנקנתום, על הנייר והדפתרא לא יצא. עד שתהא כתובה אשורית, על הספר, ובדיו.
ד'והימים האלה נזכרים ונעשים' הוקש זכירה לעשיה דלא למפרע.

• תנא: וכן בהלל, קריאת שמע, ותפלה.

הלל - רבה: 'ממזרח שמש עד מבואו'. רב יוסף: 'זה היום עשה ה' רב אויאי: 'יהי שם ה' מברך, רנב"י: 'מעתה ועד עולם'.

קריאת שמע - דלרבי: והיו בהוויתן [לשון הקודש].

ולרבנן: 'שמע' בכל לשון ששומע.

ולרבי: 'שמע' באזניך מה שאתה מוציא מפיוך.

ורבנן: 'והיו' שלא למפרע רבי: 'הדברים' שלא למפרע.

תפלה - דשמעון הפקולי הסדיר י"ח ברכות על הסדר ביבנה. **והך** ק"כ זקנים, ובהם נביאים סדרום שכחום, ושמעון חזר וסדרם

בתחילה **אבות** - 'הבו לה' בני אליס'.

ואח"כ **גבורות** - 'הבו לה' כבוד ועז'.

ואח"כ **קדושות** - 'הבו לה' כבוד שמו.. בהדרת קדש'.

ואח"כ **בינה** - והקדישו את קדוש יעקב.. וסמיך וידעו תעי רוח בינה.

ואח"כ **תשובה** - 'ולבנו יבין ושב ורפא לו'.

ואח"כ **סליחה** - וישב אל ה'.. כי ירבה לסלוח' ורפא לו' היינו דסליחה

ואח"כ **גאולה** - שעתידין ליגאל בשביעית, קבעוה בשביעית.

אח"כ **רפואה** שנתנה מילה בשמינית שצריכה רפואה קבעוה בשמינית

[ושניהם אחר סליחה ד'הסלח.. עווניכי, הרפא.. תחלואיכי, הגואל.. חייכי].

אח"כ **ברכת השנים** כנגד **מפקיעי שערים**, ודוד **בתשיעית** התפלל ע"ז.

אח"כ **קיבוץ גליות** - 'הרי ישראל.. ופריכם תשאו לעמי.. כי קרבו לבוא.

ואח"כ נעשה **דין ברשעים** - 'ואשיבה ידי עלוך.. ואשיבה שפטיך..'

ואח"כ **כלו המינים**, וזדים עמהם דסמיך 'ושבר פושעים.. ועוזבי ה' וכלו'.

ואח"כ מתרוממת **קין צדיקים** 'קרני רשעים אגרע תרוממנה קרנות צדיק'.

והיכן מתרוממת - **בירושלים** - 'שאלו שלום ירושלים ישליו אהביך'.

וכיון שנבנית בא **דוד** - 'אחר ישבו.. ובקשו את ה'.. ואת דוד מלכם'.

ואח"כ באה **תפלה** - 'והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפלתו'.

ואח"כ באה **עבודה** - דסמיך 'עולתיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי'.

ואח"כ באה **הודאה** - 'זובח - תודה, וכבדנני'.

ואח"כ **ברכת כהנים** - וישא אהרן את ידיו.. ויברכס, וירד מעשות החטאת..

ואח"כ **שלום** - 'ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכס'

- ברכה דהקב"ה שלום - 'ה' יברך את עמו בשלום'.

מכאן ואילך אסור לספר דמי ומלל גבורות ה' למי שיכול 'שמיע כל תהלתו'

קיצור הדף היומי

יום שישי, כ"ז בטבת תשפ"ב
מגילה • יט

בן עיר שהלך לכרך ובן כרך שהלך לעיר,
אם עתיד לחזור קורא כמקומו, ואם לאו קורא עמהן.
ומהיכן קורא את המגילה ויוצא ידי חובתו?
ר"מ: כולה, ר"י: 'איש יהודי', רבי יוסי: 'אחר הדברים האלה'.

רבא: דווקא כשעתיד לחזור **בלילי י"ד**, ובבן עיר **בלילי ט"ז**.
ד'הישיבם בערי הפרזות' פרוז בן יומו - פרוז, וכמו כן מוקף.
רבא: בן כפר שהלך לעיר תמיד קורא עמהן, דרבנן **הקילו על**
הכפרים שמספקים מזון לאחיהם - וה"מ כשאינו בעיר.

מהיכן קורא אדם את המגילה וכו'.

ד. רשב"י מ'בלילה ההוא'.

ר"י: ולמדו מ'את כל תקף': כולה - תוקף אחשורוש, איש יהודי - תוקף
מרדכי, אחר הדברים האלה - תוקף המן, בלילה ההוא - תוקף הנס.
ר"ה: מ'ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם' - נקראת להודיע זאת כדמפרש

- מרב: **הלכה לקרוא כולה**, ולכו"ע: שתהא כתובה כולה.
מרב: נקראת ספר - שתפרה בפשתן פסולה.
ונקראת אגרת - ששלשה חוטי גידין מספיק ושיהו משולשין
- שמואל: הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים - לא יצא.
א. דוקא בלא מחסר ומייתר מעט, ב. דוקא בציבור אסור.
- מרי"ו: שיוור התפר בס"ת - הלמ"מ, ודחווהו: כדי שלא יקרע.
מרי"ו: אם נשאר במערה דמשה ואליהו נקב צר לא יכלו לעמוד.
מרי"ו: 'ועליהם ככל הדברים' שהראה למשה דקדוקי תורה
וסופרים, ומה שעתידין לחדש - **מקרא מגילה**.

הכל כשרין לקרות את המגילה חוץ מחרש שומה וקטן,
ר"י: מכשיר בקטן.

בהו"א: **חרש דיעבד לא כרבי יוסי דקר"ש** שלא השמיע לאזנו לא יצא
א. ודחינן: דכר' יהודה דדיעבד יצא, א. והא כדאיתא והא כדאיתא,
ב. וכולה ר"י, וסיפא בקטן שהגיע לחינוך אפילו לכתחלה
מכשיר,
ויקשה: **הך דחרש המדבר תורם לכתחלה** דהא לר"י לכתחילה לא,
ב. אלא: המשנה כרבי יוסי, ולר"י אפי' לכתחילה, **והך דלא**
יברך ברכהמ"ז בלבו, ויצא - כר"י, והא - דידיה, הא - דרבו.
דר"י מראב"ע: קר"ש צריך שישמיע לאזנו, **דשמע ישראל**,
ר"מ: **'מצוך היום על לבנך'** הכל אחר כוונת הלב.
ומעתה: אפי' ר"י כרבו ס"ל [והמשנה ר"י] הא דתורם לכתחילה כר"מ.

ר"י מכשיר בקטן.

ר"י: קטן הייתי וקריתיה לר"ט, א"ל: אין מביאין ראיה מהקטן.
רבי: קריתיה לרבי יהודה, א"ל: אפי' גדול, אין ראיה מן המתיר.

להצלחת שמעון אלעזר בן תרצה

[לינק להצטרפות](#)

קיצור הדף היומי

יום שבת, כ"ח בְּטֵבֶת תשפ"ב

מגילה • ב

אין קורין את המגילה, ולא מלין, ולא טובלין, ולא מזין, וכן שומרת יום כנגד יום - לא תטבול עד שתנין החמה. וכולן שעשו משעלה עמוד השחר - כשר.

קריאת המגילה - ד' **וחימים** האלה נזכרים, ביום, **והך** דריב"ל דקורא בלילה ושונה ביום - המשנה על של יום. **מילה** - **דביום** השמיני ימול. **טובלין ומזין** - **דוחזה**.. על הטמא ביום השלישי וביום השביעי.. **ורחץ**.. - הוקשה טבילה להזיה.

שומרת יום כנגד יום.

קמ"ל שלא תהא כראיה א' של זב שהוקש לבעל קרי דביומו, ועכ"פ יספיק מקצת שימור **בלילה** - אלא ספירה דווקא **ביום**.

✎ וכולן שעשו מעמוד השחר כשר.

ר"ד: 'ואנחנו עשים במלאכה וגו' **מעלות השחר עד צאה"כ**.. 'והיו לנו הלילה משמר **והיום** מלאכה' - כל זמן שעוסקים במלאכה קוראים יום.

כל היום כשר לקריאת המגילה ולקריאת ההלל, לתקיעת שופר ולנטילת לולב, לתפלת המוספין ולמוספין, לוידוי הפרים ולוידוי מעשר ולוידוי יום הכפורים, לסמיכה, לשחיטה, לתנופה, להגשה, לקמיצה, להקטרה, למליקה, לקבלה ולהזיה, להשקית סוטה, לעריפת העגלה ולטהרת המצורע. כל הלילה כשר לקצירת העומר ולהקטר חלבים ואברים. זה הכלל: דבר שמצותו ביום - כשר כל היום. דבר שמצותו בלילה - כשר כל הלילה.

לקריאת ההלל - **ממזרח שמש עד מבואו**, רב יוסף: זה **היום** עשה ה'.
לתקיעת שופר - **דיום** תרועה יהיה לכם.
לנטילת לולב - ד'ולקחתם לכם **ביום** הראשון.
למוספין - ד'דבר יום **ביום**.
לתפלת המוספין - כמוספין.
לוידוי פרים - גז"ש **מיוה"כ** ד'וכפר בעדו'..
בכפרת דברים - **ו'ביום** הזה יכפר'.
לוידוי מעשר - ד'ואמרת לפני ה' אלהיך בערתי.. וסמך **היום** הזה'..
לסמיכה לשחיטה דהוקש 'וסמך' ושחט, ובשחיטה **ביום** זבחכם'.
לתנופה - ד'ביום הניפכם את העמר'.
להגשה - הוקשה לתנופה ד'והניף'.. **והקריב**.
לקמיצה להקטרה למליקה לקבלה ולהזיה - ד'ביום צותו'.. **להקריב**..
להשקית סוטה - דהכא 'ועשה לה'.. **התורה הזאת**, והתם 'על פי התורה'.. ועל המשפט, ומשפט **ביום** ד'ביום הנחילו'.
לעריפת העגלה - **כפרה** כתיב בה - כקדשים.
לטהרת מצורע - ד'זאת תהיה תורת המצורע **ביום** טהרתו'.
כל הלילה.. **לקצירת העומר** דאמר: קצירה וספירה בלילה, והבאה ביום.
להקטר חלבים ואברים - ד'כל הלילה עד הבקר.

להנצחה

לינק להצטרפות

קיצור הדף היומי

יום ראשון, כ"ט בְּטֵבֶת תשפ"ב
מגילה • בא

זה הכלל: דיום. להביא סידור בזיכין וכריו"ס דמסלק ישנה שחרית וחדשה ערבית.

ודלילה.

להביא אכילת פסחים ולא כראב"ע שאמר דכאן 'ואכלו את הבשר בלילה הזה' ולהלן ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה' - עד חצות.

הדרן עלך הקורא למפרע
פרק שלישי הקורא עומד

הקורא את המגילה - עומד ויושב.
קראה אחד, קראה שניהם - יצאו.
מקום שנהגו לברך - יברך, ושלא לברך - לא יברך.
בשני וחמישי, בשבת במנחה - קורין שלשה.
אין פוחתין ומוסיפין, ואין מפטירין בנביא.
בראשי חדשים ובחולו של מועד - קורין ארבעה.
אין פוחתין ומוסיפין, ואין מפטירין בנביא.
ביו"ט - חמשה. ביום הכפורים - ששה. בשבת - שבעה.
אין פוחתין, אבל מוסיפין, ומפטירין בנביא.
לעולם הפותח והחותם בתורה - מברך לפניו ולאחריה.

יושב. תנא: משא"כ בתורה ד'ואתה פה עמד עמד' אף הקב"ה בעמידה.
ר"א: 'עמד' לרב שלא ישב ע"ג מטה וישנה לתלמידו ע"ג קרקע.
ת"ר: מימות משה ועד ר"ג למדו רק מעומד, משמת בטל כבוד תורה.
משה עמד רק מפי הגבורה, או קשות, או שחה, או עמד ואשב עכבה

קראה שנים יצאו.

תנא: משא"כ בתורה.

ת"ר: בתורה - אחד קורא ומתרגם, בנביא - שנים מתרגמין.
בהלל ובמגילה - עשרה קורין - דחביבה ויהבי דעתייהו.

מקום שנהגו לברך יברך.

אביי: בלאחריה, אבל לפניו - מצוה לברך.
כשמואל: כל המצות מברך עליהן **עובר** לשון קודם לעשייתן.
לפניה - ר"ש מקטרוזיא בירך מנ"ח מקרא, ניסים, שהחיינו.
לאחריה - בא"ה... הרב את ריבנו, והדן את דיננו, והנוקם את נקמתנו, והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו, בא"ה הנפרע לעמו ישראל מכל צריהם.
- רבא: האל המושיע. ר"פ: הלכך יאמר לשניהם.

בשני ובחמישי, בשבת במנחה קורין שלשה.

ר"א: כנגד תורה נביאים וכתובים, רבא: כהנים ליום וישראלים.
ודתני ר"ש: אין פוחתין מעשרה פסוקים, ויגרי מהמנין -
ריב"ל: כנגד עשרה בטלנין, ריו"ס: עשרת דברות ורי"ו: מאמרות.

רבא: ראשון שקרא ארבעה משובח - דבשלש קופות תורמין את הלשכה, וכתוב עליהן אב"ג, שמצוה להקריב מהראשון.
אמצעי שקרא ארבעה משובח - 'אל מול פני המנורה יאורו..'
שמצדדם כלפי מערבי אמצעי, ומערבי כלפי שכינה.
אחרון שקרא ארבעה משובח - מעלין בקדש ולא מורידין,
וכן שבח ר"פ

הפותח והחותם מברך לפניו ואחריה.

תנא: הפותח לפניו, והחותם לאחריה.
והאידינא: כולם לפניו ולאחריה, גזירה משום הנכנסין והיוצאין.

להנצחה

לינק להצטרפות

קיצור הדף היומי

יום שני, א' בשבט תשפ"ב
מגילה • כב

בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין ארבעה.

איבעיא: פרשת ר"ח [ח' ב' ה' פסוקים] וא"א לחלקה לד' עליות?

רבא כיוצ"ב שמע: דתנן: ביום הראשון בראשית, ויהי רקיע,

ותני עלה: בראשית ה' פסוקים בשנים, ויהי רקיע ג' באחד.

ואמר רב: דולג, ולא פוסק דלא פסקו משה,

ולשמואל: פוסק, דכשא"א מותר כמו תשב"ר דלהתלמד,

ולא דולג גזירה משום הנכנסין והיוצאין.

והך דשל ה' ביחיד, קרא ראשון ג' - שני קורא ב', וא' מהשניה,

וי"א: ג' מהשניה, שאין מתחילין בפרשה פחות מג'.

- שם אפשר מהשניה.

א. הלכה כ"א, ב. לא משיירין בפרשה פחות מג' דיוצאים נמי שכיחי

רבד"ר שלח: הלכתא דולג, ואמצעי דולגן במעמדות

זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו' קורין ארבעה.

איבעיא: תענית צבור בכמה, ג' או ד'? שיש מוסף תפילה - עננו

א. אין להוכיח מרב: שבתענית צבור פתח ובירך בתורה,

חתם ולא בירך, והיינו שקרא שלישי ויש רביעי אחריו,

- מה שלא בירך משום שקרא בכהן ויש אחריו,

וכר"ה שקרא בכהן דר"א ורב אסי כהני חשיבי דא"י כפופים לו.

ב. ומוכיחים מזה הכלל: כל יום שממהרין למלאכתן ת"צ וט"ב שלשה.

וכשאין מלאכה ר"ח וחזה"מ קורין ארבעה, ש"מ.

רב אשי הקשה: כל שיש בו מוסף ואינו יו"ט קורין ד' לאתווי ת"צ,

ומתרצינן: לר"ח, ולסימן בעלמא שכל שיותר מחבירו מוסיף -

הלכך ר"ח וחזה"מ שיש קרבן מוסף - ארבעה.

יו"ט שאסור במלאכה - חמשה,

יוה"כ שענוש כרת - ששה.

שבת שענוש סקילה - שבעה.

במעשה דרב: נפלו כולם על פניהם ורב לא,

א. דרצפה של אבנים היתה לפניו -

ותניא: 'ואן משכית לא תתנו בארצכם להשתחות עליה' - אלא ביהמ"ק.

- ולא לפני ציבור, אלא שלא רצה ללכת ולהטריח הציבור.

ב. היה רגיל בפישוט יו"ר שרק זה נאסר, ולא רצה לשנות מנהגו.

ג. אדם חשוב שאני, שאינו רשאי ליפול אא"כ נענה כיהושע.

קידה - על אפים, כריעה - על ברכים, השתחואה - פישוט יו"ר.

לוי קד לפני רבי ונצטלע, וגם מפני שהטיח דברים כלפי מעלה.

אביי ורבא הטו על צידיהם דאדם חשוב

קיצור הדף היומי

יום שלישי, ב' בשבט תשפ"ב מגילה • כג

ביו"ט חמשה, ביוה"כ ששה, בשבת שבעה וכו' ומוסיפין.

מתני' לא כרבי ישמעאל ולא כר"ע:

דלר"ש: ביו"ט ה' וביוה"כ ו', ובשבת ז', **אין** פוחתין ומוסיפין,
ר"ע: ביו"ט ה', וביוה"כ ז', ובשבת ו', **אין** פוחתין **אבל** מוסיפין.
רבא: **המשנה** כתדברי"ש **שאמר כן**, ותרי תנאי אליבא דרבי ישמעאל.

שלשה חמשה ושבעה כנגד מי?

א. כנגד ברכת כהנים.

ב. **שלשה** שומרי הסף, **חמשה** מרואי.. **שבעה** רואי פני המלך.
ר"י: **ששה** כנגד ו' וו' שעמדו מימינו של עזרא ומשמאלו.

ת"ר: **הכל** עולין למנין שבעה קוראין, אפילו קטן ואשה,
אבל אמרו חכמים: **אשה לא**, מפני כבוד צבור.

איבעיא: מפטיר עולה למנין שבעה?

ר"ה וריב"א: **לחד:** עולה דקרי, ולחד: **לא**, שרק מפני כבוד תורה.

והך דמפטיר קורא כ"א פסוקים כנגד ז' שבתורה

- שרק משום כבוד תורה, לא צריך כנגדו.

ו'עלותיכם ספו', שאינם כ"א - התם סליק עניינא,

וכן במקום שיש תורגמן פוסק אפי' בעשרה, דטורח.

אין פורסין על שמע, ואין עוברין לפני התיבה, ואין נושאים את כפיהם,
ואין קורין בתורה, ואין מפטירין כנביא, ואין עושין מעמד ומושב,
ואין אומרים ברכת אבלים, תנחומי אבלים, ברכת חתנים,
וזימון בשם - פחות מעשרה, ובקרקעות - תשעה וכהן, ואדם כיוצא בהן.

ר"י: נלמד מגז"ש, ששם 'הנדרלו מ'תוך' העדה' ועדה - י', דעדה עדה
ממרגלים וכאן כתוב: 'ונקדשתי ב'תוך' בני ישראל' כל שבקדושה י'.

מעמד ומושב.

דבפחות, אין ד"א להטריח ש"צ לומר עמדו **יקרים!** שבו **יקרים!**
ברכת אבלים. - ברכת רחבה.

ר"י: ברכת אבלים בי', ואין אבלים מן המנין שיש ברכה כנגדם
ברכת חתנים בעשרה - וחתנים מן המנין.

זימון על המזון בשם. דבפחות, אין ד"א לומר נברך **לאלהינו.**

ובקרקעות תשעה וכהן, ואדם כיוצא בהן.

שמואל: עשרה כהנים **נפרשה**, חד לגופיה, והשאר מיעוט אחר מיעוט

לרבות: ט' ישראלים. וקשיא: ה' כהנים וה' ישראלים!

ואדם - ב'דמי עלי' דשמין כעבד שהוקש לקרקע ד'והתנחלתם'..

לרגל היכנס יחיאל שמחה נ"ו לעול תורה ומצוות

קיצור הדף היומי

יום רביעי, ג' בשבט תשפ"ב מגילה • כד

הקורא בתורה לא יפחות משלשה פסוקים.
לא יקרא למתורגמן יותר מפסוק אחד, ובנביא שלשה.
היו שלשתן שלש פרשיות - קורין אחד אחד.
מדלגין בנביא, ולא בתורה,
ועד כמה מדלג? כדי שלא יפסוק המתורגמן.

שלשה פסוקין - ר"א: כנגד תורה נביאים וכתובים.

היו שלשתן שלש פרשיות.

כגון **כי.. חנם נמכרתם.. כי.. מצרים ירד עמי.. ועתה מה לי פה נאם ה'.**

מדלגין בנביא ולא בתורה.

ודוקא בשני ענינים שיש טירוף
והך שכה"ג מדלג שקורא 'אחרי מות'.. ו'אך נעשור'.. - דענין אחד,
ותמיד הכלל הוא שהמתורגמן לא יפסיק לא כבוד ציבור,
ומנביא לנביא אסור, וב'תרי עשר' מותר, ובלבד שלא למפרע.

המפטיר בנביא - פורס שמע, עובר לפני התיבה, ונושא כפיו,
ואם היה קמץ - אביו או רבו עוברים על ידו.
קמץ - קורא בתורה ומתרגם, ולא פורס, לא עובר, ולא נושא.
פוחח - פורס שמע ומתרגם, ולא קורא, לא עובר, ולא נושא.
סומא - פורס שמע ומתרגם,
ר"י: כל שלא ראה מאורות מימיו - לא פורס על שמע.

המפטיר בנביא פורס עובר ונושא.

ר"פ: משום כבוד, רב"ש: שעלולים לריב, ונפק"מ דעובר בחנם.
והך דקטן - משום כבוד אביו ורבו או ריב אביו ורבו.

פוחח פרעין נראים פורס על שמע וכו'.

ואינו קורא **אפילו קטן** משום כבוד ציבור, בדומה לערום.

ר"י אומר: כל שלא ראה מאורות מימיו לא פורס.

לר"י: מרכבה תלויה בהבנת הלב, ברכות משום הנאה, ואינו נהנה.
ורבנן: יש לו הנאה, כריו"ם ש'והיית ממשש.. כאשר ימשש העור באפלה'
שכשיש אור רואין אותו בני אדם ומצילין אותו.

כהן שיש בו מומין לא ישא כפיו,

ר"י: אף אם ידיו צבועות אסמים ופואה, שהעם מסתכלין בו.

מומין. בפניו, ידיו, רגליו.

תניא: ידיו בוהקניות, עקומות, עקושות - לא ישא כפיו.

ר"א: **חיפני ובישני** לא ישא, ותנ"ה שלא עובר: שקורין א' ע' והפוך

ר"ח לרש"ב: אם היית לוי היית פסול מהדוכן שעבה קולך, והשיב: וחיכיתי.

ר"ה: **עיניו זולגות** לא ישא. רי"ו: **סומא** באחת מעיניו לא ישא.

ואם דש רגיל בעירו מותר, **ותנ"ה.**

ר"י: **ידיו צבועות לא ישא.** תנא: רוב העיר בכך - מותר.

להנצה

לינק להצטרפות